NUMMISUUTARI

ALEKSIS KIVEN SEURA

N:o 4
Syksy 1988

Nuorallatanssija

Kuluvan vuoden toukokuussa Nummisuutarin toimittaja vieraili kirjailija *Helvi Hämäläisen* kotona Tapiolan Ukonvaajassa. Viihtyisässä kirjastohuoneessa tuli teen juonnin ohessa puheeksi lukuisa joukko elämää ja kirjallisuutta koskevia kysymyksiä joista muutamia on otettu Nummisuutarin käsillä olevaan numeroon.

Nummisuutari: Ruotsalaisella laulajalla *Mikael Wiehellä* on 'Lindansaren' niminen laulu, jossa hän kertoo lapsuuden unelmastaan tulla nuorallatanssijaksi, kunnes sitten kerran näki tällaisen putoavan ja kuolevan eikä sen jälkeen enää koskaan mennyt sirkukseen. Aleksis Kivihän päätti jo nuorena ryhtyä kirjailijaksi, joka oli tuolloin aivan Wiehen unelmaan verrattava teko ja lopuksi hän sortuikin. Tekin uneksitte jo lapsena Haminassa asuessanne kirjailijan urasta. Minkä hinnan kirjailija maksaa kutsumuksestaan, mikä on se suurin mitä hän saa ja mikä se viheliäisin mitä hän maksaa?

Helvi Hämäläinen: Kyllä minä olen maksanut koko elämälläni. Minä olen hyvin vaikeista oloista tullut kirjailijaksi. Lähipiirissä ei ymmärretty lainkaan, että ihminen kirjoittaa eikä mene tekemään työtä.

NS: Jos ajatellaan esimerkiksi Finlandia-palkintoon liittyvää julkisuutta, niin kääntöpuolella lienee kuitenkin yksinäisyys, joka usein seuraa tällaisesta uranvalinnasta. Onko se tietoisesti valittua vai luonnollinen seuraus kirjailijan ammatista?

HH: Kyllä se on niin, että sen valitsee. On hyvin paljon sellaisia tilanteita joissa kirjailijan täytyy mennä yksinäisyyteen. Vaikka kuinka ihania asioita olisi odottamassa ja tekisi mieli mennä kun on nuori. Mutta minä olen aina sellaisessa tilanteessa valinnut työni.

NS: Oletteko ollut näin kurinalainen aina. Kai Te joskus olette antanut periksi itsellenne?

HH: Silloin kun seurustelin tämän suuren tunteeni kohteen kanssa, silloin en muista kirjoittaneeni. Mutta myöhemmin kaikki tulikin aivan patoutuneena ryöppynä. Kaikki ne uudet elämykset ja kokemukset, uusi maailma johon minä olin vihdoinkin päässyt näkemään sellaista kulttuuria tavoissa ja elämän ympäristössä mitä olin aina vaistomaisesti kaivannut koskaan sitä kokematta. Se tuli sitten 'Säädyllisenä murhenäytelmänä.' Ja siitä kirjasta minä kyllä olen maksanut ihan koko elämälläni. Sen jälkeen jouduin moitteen alai-